

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja, stosując art. 107 ust. 1 TFUE, naruszyła prawo i/lub popełniła oczywisty błąd w ocenie, przyjmując błędne podejście do analizy systemu opodatkowania KSZ. Komisja w motywach 124–126 zaskarżonej decyzji błędnie uznała przepisy rozdziału 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] za formę odstępstwa od ogólnego obciążenia podatkowego zawartego w przepisach rozdziału 5 tej ustawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja, stosując art. 107 ust. 1 TFUE, naruszyła prawo, stwierdzając w motywach 127–151 zaskarżonej decyzji, że kryterium selektywności zostało spełnione, ponieważ przedsiębiorstwa znajdujące się w porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym sytuacji zostały potraktowane w odmienny sposób.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % przewidziane w przepisach sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nałożenie obciążenia podatkowego na KSZ, które spełniają wymogi zwolnień zawartych we wspomnianym rozdziale 9 jako grupa stanowiłoby naruszenie swobody przedsiębiorczości skarżących sprzeczne z art. 49 TFUE.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do kwestii zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że decyzja Komisji nie jest zgodna z ogólną zasadą niedyskryminacji i równego traktowania w prawie Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, stosując poprzez analogię lub powołując się w niewłaściwy sposób na przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, która nie miała zastosowania *ratione temporis*.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2019 r. – Moerenhout i in./Komisja

(Sprawa T-789/19)

(2020/C 45/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tom Moerenhout (Humbeek, Belgia) i sześcioro innych skarżących (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji C(2019) 6390 final z dnia 4 września 2019 r., odmawiającej rejestracji proponowanej europejskiej inicjatywy obywatelskiej zatytułowanej „Ensuring Common Commercial Policy conformity with EU Treaties and compliance with international law” (Dz.U. 2019, L 241, s. 12), skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych oraz art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. 2011, L 65, s. 1) w zakresie, w jakim Komisja przeznaczyła proponowaną inicjatywę obywatelską.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 211/2011 w zakresie, w jakim Komisja uchybiła obowiązkowi uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 211/2011 w zakresie, w jakim Komisja uznała, że działanie przewidziane w proponowanej inicjatywie obywatelskiej może zostać podjęte jedynie na podstawie art. 215 TFUE, podczas gdy działanie to wyraźnie wchodzi w zakres wspólnej polityki handlowej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 211/2011 w zakresie, w jakim Komisja nie uwzględniła innych podstaw prawnych, z którymi proponowana europejska inicjatywa obywatelska jest w oczywisty sposób związana, a mianowicie art. 43 ust. 2 TFUE i art. 114 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2019 r. – Bennahmias/Parlament

(Sprawa T-798/19)

(2020/C 45/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Skarżący: Jean-Luc Bennahmias (Marsylia, Francja) (przedstawiciele:

adwokaci J.M. Rijkers, J.L. Teheux i M. Ganilsy)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 września 2019 r.;
- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2019–1599 nakazującej zwrot kwoty 29 806 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji ze względu na to, że rozumowanie sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego jest dwuznaczne, ponieważ nie wskazano w niej, dlaczego przedłożone dokumenty nie stanowią dowodów wykonywania pracy.
2. Zarzut drugi, dotyczący błędu w ocenie w zaskarżonej decyzji ze względu na to, że okoliczności faktyczne ustalone przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego są niedokładne.